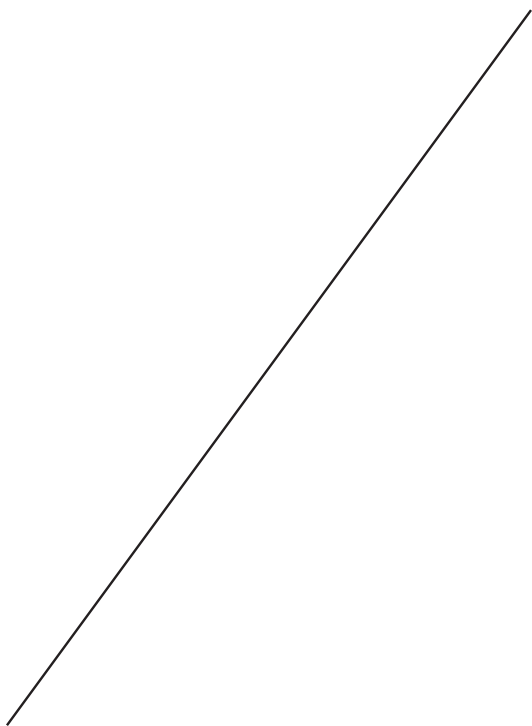


**Pavol
Rankov**
Matky



host

Matky



**Pavol
Rankov
Matky**

Host



Pavol Rankov: Matky

Copyright © Pavol Rankov, Elpeka, s. r. o., 2012

Translation © Jana Faschingbauerová, 2013

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-923-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-924-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-925-0 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-926-7 (Formát MobiPocket)

„A začínáme debatu o historických románech: zda se někdo vůbec může opovážit je psát. Historický román je přece o něčem, co autor nikdy neviděl. Autor, se zátěží odstupu a zralosti své doby, se může sebevíce přesvědčovat, že vše dobře *promyslel*, ale *vžít* se stejně nemůže; znamená to tedy, že historický román je především románem fantastickým?“
Alexander Solženicyn: *Souostroví Gulag II* (6. kap.)

„V bednách jsme nashromáždili všelijaké spisy a svědectví. Hrůzostrašné věci, statistiky, plány táborů a vězení, dopisy internovaných lidí, tajná rozhodnutí a — samozřejmě — výstřižky z novin. Když jsme všechny ty dokumenty posbírali, zdály se nám nesmírně vzrušující, ale bylo zvláštní, že o chvíli později už nám naše kořist připadala nezajímavá a všední.“
Ismail Kadare: *Spiritus* (První část: Chaos)

„Synu, měj se mnou slitování! Devět měsíců jsem tě nosila v lůnu, tři roky tě kojila, krmila a vychovávala do nynějšího věku. Prosím tě, dítě, pohlédni k nebi i na zemi, na všechno, co je zde vidět, a věz, že to Bůh udělal ne z toho, co bylo, a že i lidský rod takto povstal. Neboj se toho kata, ale buď hoden svých bratrů a přijmi smrt, abych z Božího slitování dostala s tvými bratry zpět i tebe.“
Druhá kniha Makabejská (2 Mak 7, 27—29)

„Coura,“ zašeptala žena. „Přímo pod matčinou střechou se... s bolševikem.“

Přitiskla ke klíčové dírce druhé oko, jako by doufala, že takhle uvidí v tmavém pokoji přijatelnější obraz. Ale zase měla před sebou jen siluety nahých těl. Vztekla se kousla do rtu. Pak se pomalu narovnal. Její pohled padl na lesklé ozdoby zavěšené na jedličce, visící nad kuchyňským stolem. Zdálo se jí, že jedna z koulí by mohla z konce větvičky spadnout. Posunula ji. Přešla temnou místností k lavici, ale nesesla si. Hleděla na dveře pokoje jako na hranici. Nevěděla však, jestli tuto hranici překročit nesmí, nebo naopak musí.

Za chvíli se několika ráznými kroky vrátila ke dveřím. V okamžiku, kdy její prsty sevřely kliku, zase zaváhala. Ruku pomalu odtáhla a utřela si ji do zástěry, jako by se dotkla něčeho nečistého. Znovu prošla kuchyní a sesunula se na lavici. Dřevo zaskřípalo. Žena se napjatě podívala na dveře, ale když se neotevřely, pohrozila směrem k nim pěstí a znechuceně zasípala: „Jako zvěř v říji. Nic vás nevyruší.“

Zavrtěla hlavou a vzdychla.

„Jenže tohle je můj dům,“ řekla už téměř nahlas. „A moje dcera.“

Dívka přejížděla tváří po mužově hrudi. Tvrdé chlupy ji lechtaly na rtech. Vdechovala ostrou mužskou vůni. Když se dostala k podpaží, odtáhla se: „Musíme vymyslet, jak tě vykoupeme, aby si maminka ničeho nevšimla.“

„Što?“ zeptal se muž.

„Vykoupu si tě. Umyju.“

„Meňa myť nado?“ smál se muž. „Vozmu sněh...“

„Kdepak sněh! Vykoupu si tě v teplé vodě jako děťátko.“

„Děťátko?“ zopakoval muž.

Zvedl se na lokti, aby dívce viděl do tváře. Prohlížel si ji v bledém měsíčním světle, které pronikalo dovnitř malým oknem.

„Kogda vojna zakončitsja, i děťatko budět.“

Dívka vyprskla smíchy, dlaň si tiskla na ústa, aby ztlumila chichot.

„Imja pervovo malčika budět Alexej,“ šeptal muž. „V našej semje vseгда tak byvajet, pervyj malčik Alexej. Alexej Alexejevič.“

„U nás se zase dcera vždycy jmenuje po matce Zuzana. Alexej a Zuzana.“

Dívka se otočila na bok a přitiskla se k muži. Pokrčenou nohu mu položila na břicho.

„A kdy už skončí válka?“

„Kogda my ubjom vseh němcev!“

„Všechny doufám ne! Dole ve městě taky žijí Němci, a to jsou dobří lidé.“

Muž ji políbil. Najednou vstal a přitiskl tvář k oknu.

„Němci!“ vykřikl.

Otevřel okno a nahý se protáhl ven. Dívka za ním vystrčila samopal.

Za zlomek vteřiny se otevřely dveře a do pokoje vběhla matka.

„Zavři okno, ty náno. Němci jdou!“

Dívka však jen stála. Sepjala ruce a její rty už šeptaly první slova modlitby. Matka ji odstrčila, přiskočila k oknu a zavřela ho. Spěšně posbírala rozházené části ruské uniformy.

„Halt!“ ozvalo se zvenčí.

Vzápětí zazněly výstřely a povely v němčině. Dívka přitiskla tvář k oknu, ale matka ji zase odtáhla.

„Ty hloupá, obleč si košili a lehni si! Dělej, jako že spíš. Nikdy jsi ho neviděla. S tímhle nemáme nic společného.“

Střelba neustávala.

Dívka klečela nahá na posteli s hlavou položenou až na kolenou a mechanicky se modlila.



„Bohorodičko, vyslyš mě a pomoz. Bohorodičko, vyslyš mě a pomoz. Bohorodičko, vyslyš mě a pomoz,“ opakovala.

Matka se s náručí plnou vojenského oblečení dívala na její nahá záda.

„Vyslyš hříšnici a pomoz bolševikovi?!“ šeptla nazlobeně. „Ještě že se toho nedožil otec.“

Setkaly se očima. V tu chvíli si obě dvě uvědomily, že výstřely už utichly.

„Maminko, oni mi ho zabili,“ zašeptala dívka.

Pomalu, jako dítě, které si uvědomuje svou bezmoc, si dívka lehla. Matka si sedla na okraj postele a tlustou peřinou přikryla dceřinu nahotu.

Hřbetem ruky ji pohladila po tváři.

„Němci můžou přijít každou chvíli. Budou nás vyslychat. O ničem nevíš! Vzbudila tě střelba. Jeho oblečení hodím do šporheltu. A ty už se konečně obleč, poběhlice!“

Za svítání vyšla matka na dvůr. Vzala z kůlny lopatu a začala odhazovat sníh. V noci ho trochu připadlo, ale stopy pod dceřiným oknem byly stále viditelné. Několikrát zaryla lopatou, až se dostala na zem.

Přitiskla tvář na sklo. Dcera stále ještě klečela u postele a modlila se.

Potom se žena vydala po stopách. Strídavě sníh odhrnovala nebo házela na malé kupky. Tak se dostala přes dvůr a zahradu až k plotu. Jedna laťka byla vylomená. Žena ji zvedla a vši silou jí mrštila k velké hromadě nařezaného dříví u chléva.

„Tuhle díru máme v plotě už několik let, Herr Offizier. Nemůžu se dostat k tomu, abych to opravila. Znáte to, když je žena bez muže, na hospodářství je to znát. Psí život, pane důstojníku. Hundeleben, Herr Offizier. Frau ohne Mann... Der Frau ohne das Mann...,“ připravovala si, co řekne Němcům.

Hodila ještě několik lopat sněhu ze zahrady na stopy za plotem. Potom její pohled upoutalo cosi na stráni.

„Bože můj,“ zašeptala, „dej, ať se mi to jen zdá.“

V dálce trčelo ze sněhu něco našedivělého.

Chalupa stála na okraji vesnice. Bylo docela možné, že kromě ní a německých vojáků zatím nikdo jiný o mrtvém těle ve sněhu nevěděl. Z ostatních chalup nebylo na stráň vidět a chodit do lesa na dříví teď bylo zakázané. Žena si řekla, že pokud ho Němci do poledne neodnesou, vydá se za farárem a poprosí ho o pomoc. Věci okolo pohřbívání jsou přece jeho starost. Dceři neřekne nic. Zakázala jí vycházet z domu a ještě jednou jí to zopakuje. A musí zadržet každého, kdo by chtěl jít k mrtvole okolo jejich oken. Dceru ochrání. Je ještě mladička, časem zapomene. Zostudila se, ale to se stalo i jiným. Válka už brzy skončí a děvče se zakouká do jiného. Najde si někoho, kdo umí odpouštět. A tohle všechno zůstane jen v nejtajnějších vzpomínkách, ukryté jako pod sněhem.

Žena se ještě na chvíli zahleděla na stráň, ale její pozornost teď upoutalo vzdálené zahřmění. Bouřka v prosinci ji překvapila. Potom zahřmělo znovu a ona si najednou uvědomila, že o tomto hřmění mluvily včera ženy po mši. Kanonáda. Blíží se fronta. Žena se pokřižovala.

Slunce svítilo ještě slabě, ani do oběda nemohlo vysušit zem nasáklou nočním deštěm. Zuzana klečela v mokré trávě. V rukou držela otevřenou knihu, přestože modlitbu za mrtvého manžela už znala nazpaměť. Oči červené od pláče upírala na velkou hromadu nedávno navršené hlíny.

Německá komandatura farářovi ani po velkém přesvědčování nepovolila, aby pochoval ruského partyzána do posvěcené půdy na hřbitově. Muži z vesnice museli vykopat jámu do zmrzlé země hned pod kopcem, přímo tam, kde ho zastřelili. Tělo zabalili do plachty a pohřbili v truhle narychlo sbité z neopracovaných dřevěných prken. Hrob ale farář stejně vysvětil. Bolševik nebo nacionálsocialista, před Bohem jsme si všichni rovni, okřikl protestujícího gardistu, který na pohřbívání dohlížel.

Jakmile přešla fronta, první Zuzaninou myšlenkou bylo, že hrob se musí řádně obezdít. Věděla, že matka na to nedá ani korunu, a tak se rozhodla, že půjde za lidmi z nového národního výboru. Obávala se jenom toho, aby nechtěli přenést Alexeje dolů na hřbitov nebo nedejbože odvézt až do Sovětského svazu. Tady pod kopcem ho měla blízko. Mohla za ním chodit každý den, někdy i třikrát. To se rozumí, že se matka hněvala, bála se, co si lidé pomyslí, když Zuzana takto veřejně oplakává milence-bolševika.

Ale Zuzaně bylo všechno jedno. Za pár týdnů stejně každý uvidí, že čeká dítě. Malého Alexeje. Určitě to bude chlapec. Alexej Alexejevič. Už delší dobu hledala slova, kterými to oznámí matce.

Zuzana se pokřižovala. Už chtěla modlitební knížku zavřít, když vtom jí padl zrak dolů na pravou stránku, kde byla modlitba za zemřelé rodiče. Napadlo ji, že by se mohla jménem svého dítěte pomodlit za jeho otce. Jednu ruku si položila na břicho, jako by se s dítětem chtěla spojit,

a druhou pevně uchopila knihu, protože vítr začal obracet stránky.

„Bože, jenž jsi rozkázal ctít otce i matku, smiluj se nad duší mého otce...“

Když se Zuzana vracela strání k domu, všimla si, že od jejich zahrady jí jde naproti trojice mužů. Dva z nich byli sovětští vojáci, červeň nárameníků na jejich uniformách zářila v chladném březnovém slunci, třetí byl milicionář, civil s červenou páskou na rukávu, oblečený jako vesničan. Jen aby nechtěli převézt Alexeje někam pryč, blesklo jí znovu hlavou.

„Jste Zuzana Lauková?“ zeptal se milicionář, když se setkali uprostřed louky.

„Ano, vždyť to víte,“ odvětila Zuzana.

Muž pohrdavě našpulil rty: „Musíte podat vysvětlení v jisté záležitosti. Půjдете s námi.“

Sovětští vojáci o ni téměř nejevili zájem. Šli vpředu a o něčem se živě bavili.

„Jde o Alexejův hrob?“ zeptala se Zuzana.

„Nevím,“ odpověděl muž s červenou páskou. „To vám řeknou dole v Levoči. Vemte si doklady, a jestli chcete, tak i něco na sebe. Může zase začít pršet.“

Zuzana zrychlila, aby vojáky doběhla. Chtěla zachytit co nejméně z jejich zpěvavé ruštiny, která jí připomněla Alexeje.

Když přišli k chalupě, matka už stála na dvoře.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Ničevo,“ usmál se jeden z vojáků a máchl rukou.

„Opravdu nic,“ uklidňovala matku Zuzana. „Buďte klidná, maminko.“

„Musí podat vysvětlení v jisté záležitosti, půjde s námi,“ zopakoval milicionář svoje předchozí slova. Obrátil se k Zuzaně a nepřátelsky rozkázal: „Hybaj dovnitř pro doklady. Tak honem!“



V kuchyni Zuzana otevřela almaru a vzala odtud svůj průkaz. Zastrčila ho do modlitební knížky.

„Vy si s sebou chcete brát i ten zpěvník?“ podivil se milicionář.

„Kdybych musela čekat, budu se aspoň modlit,“ vysvětlila Zuzana.

Muž pokrčil rameny.

Zuzana vešla do pokoje, aby si vzala vlnák. Dveře zůstaly pootevřené, a tak slyšela, jak se matka ptá muže, jestli je teď už s Rusy. Muž jí řekl, že přece každý viděl, co se dělo v okolních vesnicích, když tudy procházela fronta. Rusové byli rozdivočelí a někdo musel najít odvalu, aby je haltoval. Matka se ho posměšně zeptala, jestli předtím haltoval i Němce. Muž jí řekl, aby ve vlastním zájmu držela hubu.

Zuzanu napadlo, že by přece jen nemusela chodit po Levoči jako stará babka s modlitební knížkou v ruce, a tak se převlékla do matčiny sváteční tmavomodré sukně, která měla vpředu zesponu všitou kapsičku. Do ní si knihu zastrčila.

U branky stálo ruské auto. Vojáci už seděli uvnitř a čekali, až Zuzana nastoupí. Matka ale dceru pevně objímala a tiskla ji k sobě, jako by ji ani nechtěla pustit. Milicionář nakonec musel vystoupit z auta, aby dceru od matky rázně odtrhl. Matka se rozplakala a chtěla Zuzanu znovu obejmout. Milicionář ji odstrčil a vykřikl: „Uchodi, svoloč!“

Ruští vojáci si mezi sebou vyměnili pobavené pohledy. Zuzana nastoupila a auto se rozjelo.

Zuzana chodívala z rodné vesnice do Levoče jen málokdy. Město jí pokaždé znovu učarovalo svou starobyloou krásou. Její ubohý život v Zálesné Porubě kontrastoval s krásnými městskými domy, které jako velké kamenné vzpomínky připomínaly honosný a slavný život levočských měšťanů minulých století. Zuzanu občas napadlo, že se narodila do špatné doby. Nejlepší časy už pominuly, zůstaly po nich jen tyto krásné budovy, ale ani v nich už dnes nežijí vznešení a hrdí lidé, jak by se slušelo a patřilo.

Městské velitelství Narodnovo komissariata vnutren-nich děl obsadilo dům, ze kterého byl přímý výhled na rozlehlé obdélníkové náměstí a budovu minoritského kláštera. Zuzana stála ve druhém poschodí u okna a pozorovala čilý ruch na náměstí. Sověťští vojáci po něm přecházeli rázně, zatímco domácí chodili pomaleji, jakoby opatrněji. Chodba za jejími zády byla tichá a prázdná, jen občas někdo přešel z jedněch dveří do druhých. Čekala tu už dobrou půlhodinu, ale nikdo si jí nevšímal. Možná dokonce zapomněli, že si ji sem nechali předvést. Důstojník, který s ní chtěl mluvit, možná musel odejít, odvolali ho k nějaké důležitější věci, a ona tu teď bude čekat až do večera, a potom bude muset jít sama nocí až do Zálesné Poruby.

Nakonec se přece jen otevřely dveře na konci chodby. Objevila se v nich žena v civilu a ostře ji vyzvala: „Zuzana Lajukova, iditě sjuda! Bystro!“

„Jmenuju se Lauková, Zuzana Lauková,“ opravila ženu, která vcházela dovnitř vedle ní.

Zuzana se ocitla ve velké místnosti. Její větší část byla přeplněná nábytkem nanošeným a naházeným bez ladu a skladu na hromadu. Pouze u dveří byla vytvořená provizorní kancelář s psacím stolem, naproti němu stály dvě židle. Na kraji stolu byla lampa, uprostřed psací stroj. Okolo ležely rozházené papíry. Mezi oknem a dveřmi byla malá

kovová kamínka, vedle nich hromádka polen. V místnosti bylo přetopeno.

Sovětská úřednice se posadila z jedné strany stolu a pokynula Zuzaně, aby si sedla naproti. Zuzana si svlékla kabát a položila si ho spolu s vlňákem na kolena.

Úřednice se Zuzany zeptala, jestli znala sovětského partyzána Alexeje Alexejeviče Orlova.

Zuzanina tvář se na chvíli rozjasnila.

„Samozřejmě, vždyť...“ bezděčně si přitiskla ruku na podbřišek, „vždyť k nám často chodil.“

„Často?“ úřednice zvědavě zdvihla obočí.

„Často. Chodil do vesnice pro jídlo a vždycky se u nás zastavil. Bydlíme pod kopcem, v poslední chalupě. Vždycky jsem mu přidala do batohu skleničku zavařeniny nebo pár jablíček. Ale moc toho nebylo. Jsme chudé... A kromě toho, nechtěla jsem, aby si maminka něčeho všimla.“

Úřednice se zeptala, komu Zuzana říkala o Alexejových návštěvách. Zuzana odpověděla, že o tom neřekla nikomu ani slovo. Hodně lidí vědělo, že Alexej chodívá do vesnice, vždyť mu víc lidí dávalo potraviny, ale nikdo z nich nejspíš nevěděl, že chodí i za Zuzanou. Úřednice pokývala hlavou, že chápe. Potom vsunula do válce psacího stroje papír a začala psát. Občas se podívala do listin, které měla rozložené na stole. Vypadalo to, že další otázky už nemá.

„O Alexejův hrob se postaráme,“ řekla nakonec Zuzana.

Úřednice zvedla na chvíli oči od papírů.

„Obezdíme ho, napíšeme tam jméno... Rusky i slovensky, jak by se to slušelo. Ten hrob se stane památníkem války a jejích obětí.“

„Krasivaja iděja.“

Znovu se sklonila nad papíry a psala dál. Potom se postavila a poodešla k oknu. Otevřela ho a vyklonila se.

„Geňa, přiněsi odnu rubašku,“ zavolala.

Za chvíli vešel do místnosti voják s automatem přes rameno. V ruce držel starou pomačkanou flanelovou košili. Zůstal stát u dveří, jako by čekal na další rozkazy.

Úřednice si Zuzanu dlouho měřila pohledem. Potom se klidným, ale rozhodným hlasem zeptala, proč Alexeje zradila. Zuzana nechápala, o čem to mluví. Úřednice zopakovala svou otázku stejně klidně jako před chvílí. Zuzana konečně pochopila, zorničky se jí náhle rozšířily a mimoděk pootevřela ústa. Vydala tichý kvílivý zvuk, ale neřekla ani slovo. Potom si položila ruku na srdce, jako by se chystala přísahat, ale dlouho z ní nevyšlo ani slovo.

„No...“ pobízela ji úřednice.

„Já že jsem...“ koktala Zuzana, „...zradila Alexeje? Já?“

„Ty,“ hlas úřednice zůstával klidný.

„Ne. Já jsem ho nezradila... Já jsem Alexeje milovala.“

„Oj!“ zalomila úřednice teatrálně rukama. „Ona Alexeje milovala... Fašistskaja bljad!“

Úřednice ukázala na svůj stůl a řekla, že Rudé armádě se podařilo získat množství německých dokumentů. Postupně je studují. Ironicky se pousmála a zvedla jeden z papírů. Například tadyhle si fašisti zaznamenali, že v prosinci je navštívila Zuzana Lauková a informovala je o pohybu zásobovače ruského oddílu banditů. Zuzana napřáhla ruku po papíru: „Ukažte.“

„Nět!“ bouchla úřednice pěstí do stolu. „I těper snimaj bluzku.“

„Já jsem Alexeje neudala, ukažte mi ten papír!“ zvolala Zuzana ještě hlasitěji.

Ucítila, jak ji voják šťouchl do zad. Otočila se a zpozorovala, že na ni míří samopalem.

„Já jsem Alexeje neudala,“ snažila se teď vysvětlovat jemu. „Rozumíte? Já jsem ho milovala.“

„Snimaj bluzku!“ okřikl ji voják a prsty si vpředu zatahal za uniformu.



Zuzana konečně pochopila, že od ní chtějí, aby si svlékla blůzku. Otočila se k úřednici a pomalu se svlékla. Položila blůzku na stůl. Ačkoli na sobě měla ještě košilku, zakrývala si prsa rukama, jako by byla nahá.

„Oděšja“ prikázala jí úřednice a pohodila hlavou směrem k vojákově.

Zuzana se otočila. Voják jí podal košili, kterou přinesl. Zuzana ji bezmocně vzala a pomalu si ji oblékla. Ucítila, že je zatuchlá od dlouho nepraného mužského potu, ale neprotestovala. Na tom, co si obleče, přece nezáleží, když si tihle lidé myslí, že Alexeje zradila Němcům! Po tom nečekaném obvinění z ní vyprchala všechna síla. V duši i po těle se jí usazovala otupělá bezmoc.

Úřednice si mezitím k sobě zavolala vojáka a něco mu potichu říkala. Zdálo se, že s ní nesouhlasí. Zuzana se snažila zachytit jejich slova. Třeba voják úřednici přesvědčuje, že je nevinná. Možná by u něj našla víc pochopení.

Tak tomu však nebylo. Zuzana pochopila, že se nemůžou dohodnout na tom, kam ji mají odvést. Úřednice ji chtěla poslat do levočské věznice, ale voják namítal, že tam jsou místnosti plné mužů. Lepší by bylo držet ženu zvlášť a zavřít ji přímo v budově ředitelství. Ve sklepě jsou ještě dvě prázdné místnosti. Úřednice s tím nakonec souhlasila. Voják Zuzaně pokynul, aby šla před ním. Vedl ji do prvního poschodí, do místnosti s otevřenými dveřmi. Tam byl ještě větší nepořádek než nahoře. Po zemi se válely kabáty, saka, svetry, kalhoty, boty, deštníky a otevřené kufry. Zuzana si domyslela, že i košile, kterou má teď na sobě, ležela ještě před pár minutami někde tady.

Uprostřed toho všeho seděla na židli postarší tlustá žena v uniformě. Když voják se Zuzanou vešli, znuděně se na ně podívala.

„Personalnyj osmotr,“ vysvětlil jí voják.

Žena neochotně vstala. Vzala Zuzaně z ruky vlňák a položila ho na židli. Potom ji prohmatala v podpaží. Pomalu

se mohutnýma rukama přesouvala směrem dolů. Chvilku jí šmátrala v pase, vytáhla modlitební knížku a upustila ji na zem. Potom jí prohmatala boky a stehna. Mocný ukazovák strčila shora i do válenek. Nakonec se obrátila k vojákovu a řekla, že je všechno v pořádku. Voják Zuzaně pokynul, aby si ze židle vzala vlňák a šla ven. Když se sehnula pro modlitební knížku, zase na ni namířil zbraň. Pak něco zamumlal a hlaveň samopalů sklopil.



Sklep byl úplně prázdný. Zuzana si dřepala pod malé okno, kterým dovnitř dosud pronikal dostatek světla, vytáhla modlitební knížku a začala se modlit. Nejdřív několikrát odříkala jménem svého dítěte modlitbu za zemřelého rodiče a potom postupně přidávala další. Zdálo se jí, že v téhle situaci se hodí snad každá modlitba — za rodiče, za světskou vrchnost, za vlast, za mír. Nedokázala se však na modlení soustředit, stále se musela v myšlenkách zabývat nepochopitelnou situací, do které se dostala. Doufala, že příští den narazí na úplně jiné lidi. Snad přijde nějaký zkušenější důstojník, který ji skutečně vyslechne. Vzpomněla si, jak matka vždycky nadávala na bolševiky, a musela jí dát za pravdu.

Když se setmělo tak, že už neviděla na písmena, sedla si na knihu, aby ji trochu chránila před chladem od země. Šeptala modlitby, které uměla zpaměti, jako například Anděl Páně nebo loretánské litanie. Chvillemi usínala, ale hned se probouzela zimou a pokračovala v modlitbě.

V noci se najednou těžké dveře od sklepa otevřely a vojáci dovnitř strčili dvě postavy. Byly to ženy. Nejdřív si Zuzany v té tmě ani nevšimly. Mluvily spolu německy a podle toho, jak se oslovovaly, Zuzana pochopila, že to je matka s dcerou. Podle šatů poznala, že jsou zdejší. Dcera naříkala, že je Rusové určitě zastřelí. Matka ji rázně přerušila a řekla, že musí utéct. Chtěla si prohlédnout okno, a v té chvíli si Zuzany všimla. Zeptala se jí slovensky, proč ji zavřeli. Zuzana odpověděla, že ani sama neví. Žena si povzdechla, že i to může být důvod k zastřelení. Dcera řekla, že musí být opatrné, a odtáhla matku do protějšího kouta. Za chvíli přišla za Zuzanou starší z obou žen a potichu se jí zeptala, jestli se dá odsud utéct. Zuzana odpověděla, že se o to ani nechce pokoušet, ráno požádá o slyšení u nějakého vyššího

důstojníka a všechno se vysvětlí. Žena cosi zamručela a vrátila se k dceři.

Zuzana zaslechla, jak se dohadují. Nerozuměla všemu, protože mluvily německy a ještě k tomu šeptaly, ale v jejich hádce se opakovala slova *allein* a *zusammen*.

Za chvíli za Zuzanou zase přišla starší z žen a požádala ji, aby poodstoupila od okna. Zuzana jí vyhověla, i když nevěděla proč. Když odešla, vyzula si žena botu a postavila se pod okno. Opřela se zády o stěnu a z rukou vytvořila miskou. Tehdy k ní přišla dcera, vzala botu do ruky a s matčinou pomocí vylezla k okénku. Napřáhla se a podpatkem ho rozbila. Sklo zařinčelo. Střepy prořízly noční ticho. Všechny tři ztuhly. Stály nehybně, jako by i je samé řinčení skla překvapilo. Dcera se podívala na Zuzanu. Tohle byla ta chvíle, kdy je mohla prozradit.

Zuzana se otočila. Za chvíli vydala starší z žen krátký příkaz. Její dcera začala z rámu vybírat kusy rozbitého skla. Podávala je matce a ta je opatrně strkala do kapsy kabátu. I přesto to občas zacinkalo. Pak se dcera zachytila okna a lezla ven. Sotva se tam vešla, matka ji musela zatlačit do zadku. V jedné chvíli dcera sykla bolestí. Asi se pořezala o střepy.

Když byla dcera venku, prostrčila ruce oknem, aby vytáhla matku. Zuzaně bylo jasné, že se to nemůže podařit. Ani kdyby ona pomáhala starší ženě zevnitř, oknem by se neprotáhla. Ale to si uvědomovala i matka. Pravděpodobně to věděla hned od začátku, když s dcerou plán vymýšlela. Na chvíli dceři stiskla ruku a potom se s ní rychle rozloučila. Poodstoupila od okna a obula si botu. Dceřiny ruce však nadále zůstávaly v okně, připravené matku chytit a vytáhnout ji ven.

Matka se vrátila pod okno a řekla rozhodně: „Geh schon!“

„Nein, ohne dich gehe ich nicht.“

„Geh!“ přikázala jí matka a ustoupila do tmy.



Dcera ještě chvíli dřepěla u okna, ale potom vstala. Byly vidět její nohy. V prvním momentě jako by nevěděly, kterým směrem se vydat, ale nakonec se pohnuly a zmizely z dohledu.

„Gott schütze dich,“ zašeptala starší žena.

Potom přišla pomalu k Zuzaně a sedla si vedle ní.

„Vidíš, jde to,“ řekla. „Nestříleli. Jestli chceš, pomůžu i tobě.“

„Já nemusím utíkat. Ráno mě pustí,“ odpověděla Zuzana.

„Kéž by,“ hlesla žena.

Po chvíli chytila Zuzanu za ruku: „Já jsem Anna.“

Rozbitým oknem se do místnosti vkrádala zima. Nad ránem určitě mrzlo.

Když se ráno ukázalo, že jedna ze zatčených utekla, chtěly strážce zbylé dvě hned zastřelit. Nakonec to neudělaly jenom proto, že přišel vyšší důstojník, který prohlásil, že potřebují každou ženu, protože jim jich beztak ještě sedm chybí. Po chvíli skutečně přivedli sedm žen. Ty vůbec nechápaly, co od nich sovětští vojáci chtějí.

Přijely nákladáky. Zuzanu, postarší Němku a těchhle sedm nových žen donutili nastoupit do jednoho auta společně s asi dvaceti muži. V dalších nákladácích byli samí muži. Lidé se ptali strážných, kam je vezou, ale ti jim neodpovídali. Pokud někdo otázku zopakoval příliš důrazně, uhodili ho pažbou do žaludku nebo do tváře.

Když Zuzana vylezla na korbu, padl jí zrak na jedno z oken v poschodí budovy, kde sídlilo velitelství. Stála za ním úřednice, která ji včera vyslýchala. Měla na sobě Zuzaninu blůzku.

Auta se rozjela. Studený vítr olizoval její tvář jako nějaké dotěrné psisko. Rozkašlala se. Oči ji štípaly. V noci prochladla, cítila, že má horečku. Pořádně se zachumlala do vlnáku.

„Odvezou nás za město a tam nás postřílejí,“ řekl nějaký muž.

„Hloupost, kvůli tomu by neplýtvali naftou, vezou nás na Sibiř, na nucené práce,“ odporoval druhý.

„Vždyť jsou tu i ženy, nepojedeme na práce,“ namítal další.

„Ty šťastnější postřílejí, ostatní pojedou na Sibiř,“ zachechtal se kdosi.

Jakmile zasvítilo sluníčko, hned se oteplilo. Zuzaně, která byla namačkaná mezi skrčenými těly, konečně přestalo být chladno. Usnula.



Vzbudil ji velký křik. To je hnali sovětští vojáci dolů z aut. Jejich nákladák stál na volném prostranství mezi několika jinými vozy blízko jakéhosi vlakového nádraží. Když Zuzana vyskakovala z auta, zatočila se jí hlava. Málem spadla, ale zachytily ji silné ruce jednoho z mužů. Pořád měla horečku. Bolely ji nohy, sotva se na nich udržela.

Vojáci je stavěli do řad, muže a ženy zvlášť. Zuzana usoudila, že sem svezli lidi z více měst, protože těch několik žen z Levoče se mezi postavami seřazenými do velkého obdélníku úplně ztratilo. Jenom postarší Němka stála vedle ní.

„Anno, kde to jsme?“ zeptala se jí Zuzana zakřiknutě.

„V Polsku, v Sanoku.“ Žena položila Zuzaně ruku na čelo.

„Mein Gott, děvče, ty úplně hoříš.“

Hned nato k nim přiskočil mladý vojáček a odstrčil Annu na její místo v řadě.

Začalo přepočítávání. Vojáci chodili mezi řadami a nahlas počítali. Když došli na konec, nahlásili zjištěný počet jinému vojákovvi, který udělal součet z jednotlivých řad a číslo oznámil veliteli vpředu. Počty však neseděly. Museli je přepočítat znovu.

Zuzaně se začalo chtít zvracet. Několikrát svoje tělo ovládla, ale pak přišla tak silná křeč, až se prohnula v pase. Zvratky létaly na všechny strany. Ženy přivolaly vojáky, ale dosáhly jenom toho, že jeden z nich Zuzaně vynadal. Anna se mu snažila vysvětlit, že Zuzana má vysokou horečku. Voják jí ale nerozuměl, a tak ji okřikl, aby byla zticha. Zuzanin žaludek se konečně vyprázdnil. Další voják oznámil veliteli, že je všechno v pořádku. Potom se nenávistně rozhlédl po ženách okolo sebe a výhrůžně se na ně obořil: „Molčitě! Streljať budu!“

Před nastoupené lidi se postavil sovětský kapitán s dvěma civily. Kapitán lidem řekl, že byli zatčeni proto, že pomáhali fašistům. Jeden z civilů překládal jeho slova do němčiny, druhý do polštiny. Když lidé uslyšeli, z čeho jsou

obvinění, ozvalo se několik protestujících hlasů. Kapitán je umlčel zvednutou pravicí. Řekl, že jsou to všechno zatím jenom obvinění, která se nemusí potvrdit. Teď je odvedou před sovětské soudy. Ti, kdo jsou nevinní, nemusí mít strach, už zítra budou zpátky doma. Mnozí se takhle vrátili včera, jiní v sobotu, uzavřel velitel.

Konečně přišel rozkaz, aby se dali do pohybu. Ženy musely pochodovat v obdélníkovém útvaru, ve kterém byly seřazené. Šly k nedalekému nádraží. Několik desítek metrů před nástupišti stál nákladní vlak. Dveře měl otevřené, z náspu k nim vedla úzká prkna.

Vojáci chtěli útvar před vagony rozdělit na skupiny po padesáti. Ale protože ženy pochodovaly v osmistupu, bylo to dost složité. Vznikl další zmatek. Dozorci je zase okřikovali a bili pažbami. Rána, kterou dostala Zuzana, nebyla příliš silná, ale i tak to stačilo k tomu, aby upadla na kolena. Anna jí rychle pomohla na nohy. Vojáci chtěli vytvořit nové obdélníky, tentokrát po pětkrát deseti lidech, a tak postrkovali ženy ze strany na stranu. Následovalo přepočítávání, ale ani tentokrát se nepodařilo napoprvé.

Konečně vydali rozkaz nastupovat. Ženy musely do vagonu vyběhnout po přistavených prknech. Když byla Zuzana v polovině, zase se jí zatočila hlava a nohy se jí podlomily. Málem spadla na ostré kameny na náspu, ale dozorce už si ji pamatoval a dával na ni pozor. Zachytil ji, a tak pád ztlumil. Přivolał nějakou ženu a společně dostrkali Zuzanu do vagonu.

Když nastoupila poslední žena, dveře se s hlasitým kovovým cvaknutím zavřely. Ale vlak se ještě dlouho nehýbal. Ženy bouchaly na dveře, protože potřebovaly jít na záchod. Dozorci si jich nejdřív nevšíмали, ale když ženy začaly do dveří i kopat, přišli k vagonu a okřikli je, ať jsou zticha. Nato se rozkřičely skoro všechny. Bouchaly a kopaly ještě zuřivěji. Jedny potřebovaly jít na záchod, jiné trápila žízeň. Odpovědí jim byla dávka z automatu do horní části



vagonu. Ženy ihned ztichly. V prknech zůstaly díry po kulcích, kudy dovnitř proudily paprsky světla. Zuzana seděla s hlavou opřenou o Annino rameno.

Ženy ve vagonu byly většinou Němky a Polky.

„Przez całą wojnę nienawidziliśmy się, a Rosjanie nas teraz połączyli,“ řekla jedna z nich.

Ženy se dohodly, že potřebu nebudou vykonávat do žlabu ve dveřích, kde stála zapáchající voda, ale do díry mezi ulomenými prkny v jednom rohu vagonu, aby všechno odtékalo ven. Dostat se k díře ale bylo hodně těžké, protože vagon byl úplně přeplněný sedícími a dřepícími těly. Pryčten tam bylo jenom několik a na nich se ženy tlačily po dvou nebo dokonce po třech.

První známkou Zuzanina těhotenství byla téměř neustálá potřeba močit, ale teď se jí nechtělo. Spíš by se potřebovala napít. Oblečení měla úplně promočené od potu. I rukáv Annina kabátu byl vlhký. Utírala jím Zuzaně čelo.